

EN QUIM... UN CASTELLER TRAPELLA

És diumenge i són les vuit del matí i el despertador toca "riiiiiiiiiiiiiing" en Quim para el

despertador ja estava despert dels nervis que tenia per anar a fer castells, la seva mare el crida Quiiiiiiiiiim!!! que són les vuit. -Ja estic llevat mare. S'aixeca del llit d'un salt i se'n va cap a la finestra, encara tot és fosc, però li sembla que farà bon dia, no fa gota de vent i les estrelles de mica en mica van marxant deixant el cel sense cap núvol, -Això vol dir que no plaurà. - Diu en Quim.

En Quim es vesteix amb el pantaló blanc i la camisa lila, amb el mocador vermell i la faixa a la mà, baixa l'escala amb tres salts i ja seu a taula, on la seva mare ja li té l'esmorzar preparat una botifarra amb dues llesques de pa amb tomàquet i un suc de taronja encara que a ell li hagués agradat més un got de llet, però ell ja sap que abans d'una actuació casteller s'ha d'emplenar primer la panxa. Amb dues queixalades ja s'ha acabat l'esmorzar, les campanes del campanar toquen tres quarts de nou... (havien quedat tots els castellers al local de la colla per abans fer una reunió). En Quim, molt nerviós, mira el seu rellotge i li diu a la seva mare: - Mare me'n vaig cap a la plaça, que falta un quart per a les nou i no hi seré a temps. Fa un petó a la seva mare i se'n va. Tancant d'un cop fort la porta, marxa corrents cap a la plaça, on el seu pare, també casteller, ja l'esperava. La gent gran de la colla havia quedat per

esmorzar al local abans de la reunió mentre la mainada jugava i així es tranquil·litzaven una mica. En Quim arriba tot content i decidit al local dels castellers amb el seu mocador i la faixa, on els altres nens ja l'esperaven per jugar.

Són quasi les deu i el sol comença a apretar, ja tothom ha esmorzat, tots els castellers van cap a la plaça, ja s'ha decidit quins castells es fan i en Quim s'estrena amb un tres de nou.

En Quim, que té nou anys, ja ha fet d'aconxador i anxeneta i ja sap què són les altures, però en Quim es va fent gran i ha d'anar baixant de pis. Ara fa de dosos amb el seu company en Pere, que són molt amics, i van al col·le junts. En Pere és un nen molt trapella i en Quim sempre que pot el segueix, sense que el seu pare se'n adoni perquè si no el castigaria. Han amagat els papers del muntatge de les pin

yes al cap de pinya, en Joan.

Ja són tots a plaça i el cap de colla, en Sebastià, li diu a en Joan: - "Porta'm el muntatge de les pinyes, que anirem cridant la gent que es vagi posant al seu lloc, així anirem més ràpid."

En Joan va a buscar la seva carpeta i la carpeta ha desaparegut. -Què ha passat, que no trobo la carpeta? Però si l'havia deixat aquí? En Sebastià li contesta: - Jo l'he vist al cim d'aquell esglaó. -És que jo li he deixat! contesta en Joan, però no la veig en lloc. -No et preocupis- li diu